

M I C H A E L

občasník farností Krouna a Pustá Kamenice

č. 14/Velikonoce 2016

Slovo otce Vladimíra

Květnou neděli v tomto Svatém roce milosrdenství vstupujeme do Svatého týdne 2016. Čtyřicet dní jsme se připravovali postem, modlitbou, almužnou, kajícíností, smířením, zpovědí, důvěrou. Vděčně oslavíme a liturgicky prožijeme největší dějinnou událost planety, ukřížování a vzkříšení Ježíše Krista našeho Pána. Událost, která je naší slávou, radostí, očistěním a vykoupením. Budeme rozjímat a nořit se do Kristovy lásky, utrpení, mysli a Ducha.

Biskup Meliton ze Sard píše ve své velikonoční homilii: „Pochopte, nejmilejší: velikonoční tajemství je nové i staré; věčné i časné; pomíjivé i nepomíjivé; smrtelné i nesmrtelné“. Časné a minulé je tím, že se uskutečnilo v dějinách. Přesažné, aktuální a věčné je Pánovým Zmrtvýchvstáním, jeho zásluhami a platnými a novými milostmi.

„Pojďte tedy, lidé všech národů, svázaní hříchy, a přijměte odpuštění těch hříchů. Vždyť já jsem vaše odpuštění, já jsem spasitelná velikonoční oběť, já jsem beránek za vás obětovaný. Já jsem vaše očistění a váš život; já jsem vaše světlo a vaše spása. Já jsem váš král. Pozvednu vás do nebeských výšin, vzkřísím vás k životu a ukážu vám Otce, jenž je na nebesích; svou pravici vás znovu pozvednu“ /biskup Meliton ze Sard/.

Drazí farníci, přeji Vám hezké a plodné prožití Velikonoc jako svátků a tajemství a mnoho milostí od Pána. Ze srdce žehnám Vám, našim nemocným a všem v našich obcích.

P. Vladimír Handl

Přání jáhna Petra

Drazí bratři a sestry pokročilého věku a nemocní, nejdříve se obracím na vás, abych vám řekl, že se skláním před vaší trpělivostí, s jakou následujete našeho Pána Ježíše Krista v jeho utrpení.

Přeji vám požehnané prožití velikonočních svátků, vyprošuji vám sílu do vašich nesnází a žehnám vám.

Drazí bratři a sestry, obracím se i na vás, kteří nejste ještě omezováni svým věkem a svými nemocemi.

Prožíváme závěr postní doby, ale také vyhlášený Svatý rok milosrdenství. Ano, Boží milosrdenství je veliké. Boží milosrdenství si nelze ani představit, začalo pro nás v Betlémě, pokračuje na Kalvárii a je neustále mezi námi. Přesto věřím, že ho lze, sice nedokonale, ale přece jen napodobovat. Lze ho napodobovat láskyplným vztahem v rodině, společenství, mezi svými bližními a zvláště k potřebným, k našim bratrům a sestrám v pokročilém věku a k nemocným.

Oni první kráčí ve stopách našeho Pána Ježíše Krista, který byl bez viny, přesto byl odsouzen trpět, jít křížovou cestu utrpení až na její vrchol, až na Golgotu, kde za nás za všechny, než dal svůj život, prosil: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ To nebyla prosba

jen za římské vojáky a židovské předáky. To byla prosba i za nás, protože zemřel i za naše hříchy.

Vstupme proto očištění do velikonočního světla, kterým je náš Pán Ježíš Kristus, přemožitel smrti. Radujme se a v duchu si zanotujme hymnus: „Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne všem!“

Milí bratři a sestry, přeji vám všem požehnané prožití velikonočních svátků a k tomu vám žehnám

jáhen Petr

Půst

Postní období znamená pro mnohé především změnu jídelníčku. Půst by však neměl procházet jen žaludkem, ale především srdcem, a to má být v tomto období uzdraveno. Protože v každém z nás je spousta toho nesmířeného a neodpuštěného a je nejvyšší čas s tím něco udělat. A k tomu je také půst. Vzpomněl jsem si na příběh, při jehož vyprávění mi vždy trochu zvlhnou oči.

Při jízdě vlakem sledovali cestující mladého muže, který měl očividně něco závažného na srdci. Nakonec vyrukoval s tím, že je propuštěný vězeň, že je na cestě domů a to jeho odsouzení znamenalo před časem ostudu pro celou jeho rodinu. Rodina ho ve vězení nikdy nenavštívila a jen zřídka mu psali. On však doufal, že mu odpustili. Aby jim to ulehčil, navrhl jim v dopise, aby mu dali znamení, až vlak bude projíždět kolem malé farmy před městem. Podle toho znamení pozná, že se ho nezřekli a pokud mu odpustili, mají na jablono u trati uvázat bílou stuhu. Když ho však doma nechtějí, nemají dělat nic, on zůstane ve vlaku a pojedje dál, ale vlastně neví kam. A když se blížil vlak k jeho rodnému městu,

vzrostlo jeho napětí natolik, že nebyl schopen se dívat z okna. Jeden cestující si s ním vyměnil místo a slíbil, že bude jablono vyhlížet. V jednom okamžiku položil mladíkovi ruku na rameno: „Je tam,“ zašeptal, „všechno je v pořádku, celý strom je plný bílých stuh.“ A v tom okamžiku zmizela z jednoho života všechna hořkost. Byl to zázrak odpuštění. Byla to podaná ruka, která říká při lítosti a odpuštění, stojím při tobě, i když mi působíš bolest. A proč mi vždycky zvlhnou oči při vzpomínce na tento příběh? Protože nikdo z mých nejbližších, ani možná vašich nejbližších se nevrací z vězení, a přesto nejsme schopni mnohdy pro ně uvázat tu bílou stuhu na jablono. Marně ti naši bližní možná vyhlízejí alespoň laskavější pohled, vřelejší slovo, podanou ruku. Také jste si na někoho vzpomněli při tomto příběhu? Možná ještě neodjel tak daleko, aby se nemohl vrátit, i když zatím nezahlédl to vaše znamení. A tak pojďme uvázat ty bílé stuhy. Je to maličkost, ale může to změnit osud váš, vašich blízkých, vašich vzájemných vztahů.

Z vyprávění převora Břevnovského kláštera P. Petra Prokopa Siostrzonka

Doba postní se chýlí ke konci a blíží se největší křesťanské svátky. Přeji vám usebrané a hluboce vnitřně prožité Velikonoce. A uvažme už dnes alespoň jednu bílou stuhu.

Jana Renzová

Zelený čtvrtek – Společenství služebníků Kristových

„Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat“ (Jan 13,12b-14).

Jeden druhému umývat nohy – jeden druhému sloužit – jeden druhého považovat za svého pána a sebe za otroka či služebníka. Ježíš o sobě prohlásil: „Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mt 20,28). Stále jsem konfrontován s touto Ježíšovou výzvou, nárokem, požadavkem. Jako křesťan ho chci napodobovat a následovat.

Představme si atmosféru Poslední večeře. Předcházel jí hluk dne, zástupy, hodiny strávené v rušném chrámu úpornými kontroverzemi a diskuzemi. Ježíš pak bere jen svých dvanáct do ticha horní místnosti – večeřadla. Atmosféra je nabita očekáváním něčeho, co nelze pojmenovat. Úzkost smíšená s obdivem k pánu situace, který hodlá slavit posvátnou velikonoční večeři. Kolem Ježíše jsou shromážděni ti, kteří se stanou garanty a nositeli tajemství Ježíšovy přítomnosti uprostřed společenství a zvláštního znamení Ježíšovy oběti „za všechny“. Učitel musí být nejprve sám vyučen, mistr řemesla musí svůj obor dokonale ovládat. My tuto slavnost s chvěním a očekáváním setkání s tajemstvím opakujeme a zpřítomňujeme.

„Dábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova, aby ho zradil“ (Jan 13,2). Jak k tomu vlastně došlo? Proč Jidáš ve svém srdci souhlasil s pokušením zradit? Verzí je víc. Jedna však mluví o tom, že Jidáš očekával, že Ježíš vzbudí nábožensko-politickou revoluci a nastolí jak král Izraele novou éru božího království. Nepochopení Ježíšova učení, naprosté odmítnutí Ježíšova pokoření při mytí nohou bylo poslední kapkou do plného poháru znechucení. Jak jsem řekl výše, my opakujeme a zpřítomňujeme Poslední večeři. „My“ znamená společenství církve. Jsme spojeni často jen a pouze touto slavností, slavností jedné misky s jedním chlebem Tělem a jediným pohárem vína Krve Kristovy.

Nedávno jsem rozečetl teologickou knihu, která již v úvodu ukázala na skutečnost, že když budeme hovořit o svém společenství, o církvi, budeme používat stejná slova, ale s jinými obsahy. Zjistíme, že můžeme mít úplně jiné představy a názory. Budeme proti sobě stát s tvrzením proti tvrzení. Můžeme za svou vzít výzvu platnou nejen pro kněze: „Nemůžeme-li svými promluvami přispívat k jednotě církve, je lépe mlčet, modlit se a nést tento kříž“ (AMBROZ, Pavel. Teologicky milovat církev. 1. vyd. Velehrad: Refugium 2003,. s. 13).

V poslední době se setkáváme s mnoha deziluzemi o našem společenství. Nenechme se však inspirovat Jidášovým příkladem, ale Ježíšovým. Jsme křehkým společenství Ježíšových učedníků. Velice často a hluboce se dokážeme zraňovat. Ale stále znovu se můžeme jako mnoho z nás učit služebnému postoji. Božský pokrm, Tělo Kristovo, ať je naší posilou, chlebem poutníků.

Šabaka Petr, zdroj: www.pastorace.cz

Velký pátek – Skloňme hlavu

„Hle, kříž, na kterém umřel Spasitel světa. Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste.“

Jsem proti triumfalismu církve. Zvláště dnes při této liturgii. Tváří v tvář trpícímu Ježíši přeci nemůžeme než sklonit hlavu, činit pokání, vzbudit v sobě hluboký soucit. Sklonit hlavu před dokonalostí jeho lásky, která si zamilovala naši nedokonalost. Činit pokání, neboť to jsou naše viny, které přibíjejí na kříž jeho ruce, nohy, probodávají srdce, rozdírají hlavu ostny a záda dűtkami, cit urážkami. Vzbudit v sobě soucit především s dalšími trpícími, kterých je mnoho.

Dnešní den je příležitostí pro smíření. Můžeme sledovat našeho Mistra a Pána, jak pláče a volá: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni; kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!“ (Mt 23,37). Ježíš žízní po jednotě, Láska dychtí po lásce: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem“ (Jan 13,34).

Dobře si promysleme postoj a smýšlení, s jakým budeme přistupovat pod jeho kříž. Není nás mnoho, máme čas, můžeme si proto dovolit i krátkou meditaci nebo alespoň ztišení u paty kříže. Toto zastavení se, ztišení nebo několik slov prosby nás má provázet po celý následující rok. Každý den budeme na svém těle značit znamení kříže. Každý den si můžeme vzpomenout na tyto okamžiky. Každý den můžeme obnovovat rozhodnutí hledat usmíření s druhými, budit v sobě smysl pro solidaritu a pravý soucit, milovat až do krajnosti – i nepřátele a ty, které chceme ignorovat.

A nyní se modleme, prosme, neboť nás obklopuje mnoho lidí, kteří k Bohu volat zapoměli. My to umíme. Volejme dnes i za ně.

Šabaka Petr, zdroj: www.pastorace.cz

Bílá sobota – Vejdi, Ježíši

Když přemýšlíme o liturgii Velikonočního třídní, dotýkáme se několika symbolů, které nás uvádějí do vztahu s Bohem živým a činným v našem životě. Na Zelený čtvrtek je to olej a pokrm – chléb a víno. Velký pátek má v centru naší pozornosti dřevo, strom,

bič nebo roušku. Bílá sobota pak kámen, tmu, oheň a světlo, vítr a vodu. Neděle vzkříšení je to pak rouška, beránek a korouhev. Nepředbíhejme však.

Zatímco padal soumrak, my jsme zapálili oheň. V žehnacích modlitbách jsme prosili, abychom, stejně jako oheň ozařuje temnotu a očišťuje, byli ozářeni a očištěni Kristem. Když jsme zažehli velikonoční svíci, zvolal jsem: „Ať slavné Kristovo vzkříšení, naši tmu ve světlo promění.“ Nacházíme se totiž ve stavu naděje. Papež Benedikt XVI. ve své encyklice o naději v úvodu napsal: „Vykoupení se nám dostalo tím způsobem, že jsme byli obdařeni nadějí, a sice takovou nadějí, na kterou se můžeme spolehnout a v její síle můžeme čelit přítomnosti“. Víra (potažmo naděje, neboť jsou tato dvě slova považována za ekvivalent) nám již nyní podává něco z očekávané skutečnosti. (...) Víra tak vtahuje budoucnost do přítomnosti“.

Na hru protikladných symbolů světla a tmy, navazuje vítr. Možná se zeptáte, kde se s ním setkáváme? Již v prvním čtení z knihy Genesis čteme: „Nad vodami vznášel se duch Boží“ (Gen 1,2). Ruach Adonai – dech, duch, vítr Boží. Jeden ze tří chaotických, primordiálních elementů, ono nic, z čeho Bůh tvoří všechno. Nebo vítr – dech – který je nositelem slova. Slova Božího povolání Abrama. Nebo žhnoucí dech, který vysouší mořskou hlubinu, aby mohl vyvolený národ najít cestu ke svobodě. Cílem exodu izraelského národa pod vedením Mojžíše je „poklonit se Bohu“ (Ex 3,18). Duch Boží v podobě větru v nás nakonec přetváří kamenné srdce na srdce z masa, které zná Boží přikázání, jak čteme v poslední starozákonní lekci dnešní liturgie z proroctví Ezechielova.

Smrt je spojena se symbolem kamene hrobu, s prachem země, z něhož člověk pochází a do kterého se vrací, ale v němž nezůstane díky Kristovu zmrtvýchvstání navěky, neboť je spolu s ním

vzkříšen. Kámen ze srdce světa je odvalen. Zemi i člověku se hned lépe dýchá. Je zbaven zátěže tragické osudovosti zmaru. Má šanci stát se tím, čím jej Bůh stvořil: „Obrazem Bohu podobným“ (srov. Gen 1, 26).

„Gutta cavat lapidem non vi sed saepe cadendo – Kapka vyhloubí kámen ne silou, však padá-li stále.“ Voda přemůže i tvrdý kámen. Proniká všude, je poslem života. Z vody se rodí stvoření. Z vody křtu se rodí nové stvoření. Nad pramenem nového života pro tuto oblast se budeme modlit: „Ať skrze tvého Syna sestoupí do tohoto křestního pramene síla Ducha svatého.“ Voda také očišťuje, kéž jsme tedy očišťováni, když se budeme zříkat zla a obcerstvovat svou víru ve vyznání a pak kdykoliv budeme svěcenou vodou žehnat sebe i věci, které nás obklopují.

Kéž dovolíme Ježíši, vítězi nad smrtí, aby vešel do našeho života jako oheň, světlo, vánek, slovo, osvěžující a očišťující voda. Radujme se! Kristus vstal z mrtvých! Zvítězil! Aleluja!

Šabaka Petr, zdroj: www.pastorace.cz

Pořad bohoslužeb

ZELENÝ ČTVRTEK – 24. března

9:30 hod. *Missa chrismatis v Hradci Králové*

18:00 hod. mše sv. na památku Večeře Páně v kostele sv. Michaela v Krouně

VELKÝ PÁTEK – 25. března

14:30 hod. pobožnost křížové cesty na hřbitově u kostela sv. Michaela v Krouně

16:00 hod. obřady Velkého pátku v kostele sv. Anny v P. Kamenici. *Před začátkem obřadů začíná korunkou nověna k Božímu milosrdenství.*

18:00 hod. obřady Velkého pátku v kostele sv. Michaela v Krouně. *Před začátkem obřadů začíná korunkou nověna k Božímu milosrdenství.*

Po obřadech v Krouně bude možnost adorace u Božího hrobu do 20:00 hod.

BÍLÁ SOBOTA – 26. března

8:00 – 20:00 hod. možnost adorace u Božího hrobu v Krouně

20:00 hod. Velikonoční vigilie v kostele sv. Michaela v Krouně
Před začátkem vigilie modlitba korunky k Božímu milosrdenství.

NEDĚLE – 27. března – slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

8:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

Přede mší sv. korunka k Božímu milosrdenství, po mši sv. v kostele žehnání pokrmů.

9:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

Přede mší sv. korunka k Božímu milosrdenství, po mši sv. v kostele žehnání pokrmů.

11:00 hod. mše sv. v kostele sv. Bartoloměje v Otradově

Přede mší sv. korunka k Božímu milosrdenství, po mši sv. v kostele žehnání pokrmů.

PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM – 28. března

8:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

Přede mší sv. korunka k Božímu milosrdenství.

9:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

Přede mší sv. korunka k Božímu milosrdenství.

Mimořádné jubileum Milosrdenství

Tato iniciativa papeže Františka nám pomáhá lépe chápat mimořádnou příležitost, jak obdržet plnomocné odpustky! Jde o to setkat se s Bohem jako s něžným a milosrdným Otcem, který vždy odpouští těm, kteří litují, a který čeká, že se k Němu vrátíme!

Plnomocný odpustek pro sebe je jedinečnou příležitostí stát se znovu čistým jako po křtu. Plnomocný odpustek získaný pro zemřelého ho vysvobozuje z očištění. Kolik duší by mohlo být osvobozeno v tomto jubilejním roce!

Plnomocný odpustek poskytuje úplné odpuštění všech trestů za už zpovídané hříchy. Není nutné konat pouť do Říma, stačí projít „svatou branou“ v jubilejním chrámu každé diecéze.

Papež František uvádí běžné podmínky pro získání odpustků, které známe např. z modliteb za zemřelé, ale připojuje ještě další podmínky:

- vykonat svátost smíření (*je důležité, aby příležitost získat odpustky byla spojována se svátostí smíření a slavením eucharistie. Svátost smíření se má v roce milosrdenství dostat do centra pozornosti. V ní člověk hmatatelně zakouší Boží milosrdenství.*)
- účastnit se mše svaté a přijmout svaté přijímání
- pomodlit se za Svatého otce a na jeho úmysly, které nosí ve svém srdci pro dobro církve a celého světa (např. Otče náš a Zdravas Maria)

Tyto tři výše uvedené podmínky lze vykonat řadu dní před tím či po tom, kdy je vykonán předepsaný odpustkový úkon, nicméně je vhodné, aby svaté přijímání a modlitba na úmysl nejvyššího velekněze byly vykonány v tentýž den jako odpustkový úkon.

- na daném místě se pomodlit modlitbu Otče náš a Vyznání víry

Papež ale do podmínek vložil **ještě další dva body**:

- jako projev své hluboké touhy po skutečném obrácení vykonat krátkou pouť ke Svaté bráně (podle fyzických možností každého člověka)
- zamyšlení či rozjímání na téma milosrdenství

Odpustky vázané na skutky milosrdenství

Svatý otec ale touží rozšířit možnost získat odpustky i na další okamžiky našeho života. Proto je možné získat odpustky Svatého roku také při konání skutků milosrdenství! Papež ve svém dopisu arcibiskupovi Rino Fisichellovi píše: *„Prosil jsem, aby církev v tomto Roce milosrdenství znovu objevila bohatství skryté ve skutečích duchovního i tělesného milosrdenství. Zkušenost s milosrdenstvím lze totiž nejlépe poznat právě prostřednictvím konkrétních projevů, jak nás to učil i Ježíš. Vždy, když některý věřící osobně vykoná jeden či více z těchto skutků, bezpochyby tak získá i odpustky spojené s tímto Svatým rokem.“*

Mezi **skutky tělesného milosrdenství** se především počítá:

- dát najíst tomu, kdo má hlad
- napít tomu, kdo trpí žízní
- hostit toho, kdo nemá střechu nad hlavou
- obléci ty, kdo nemají, co na sebe
- navštěvovat nemocné a vězněné
- pohřbívat mrtvé
- tradičně se také připojuje osvobozovat zajaté

A ke **skutkům duchovního milosrdenství** počítáme:

- učit nevědomé
- radit především pochybujícím
- těšit zarmoucené
- posilovat klesající či napomínat hřešící
- trpělivě vše snášet

- odpouštět ubližujícím
- modlit se za živé i za mrtvé

Tyto odpustky mohou být získány jednou za den až do 20. 11. 2016.

Svatý rok milosrdenství by měl být otevřenou pobídkou pro každého člověka, aby hledal a našel, případně obnovil či posílil víru v Trojjediného Boha, jediného Dárce věčného života, pravého Stvořitele a Spasitele. A každý, kdo chce upřímně odpovědět na Boží milosrdnou lásku k člověku, musí pochopit, že je nutné vyznat se z vlastní nedostatečné (nebo žádné) lásky k Němu. Slovy papeže Františka: „Důležitým znamením Svatého roku je zpověď“. Kéž tato slova nezaniknou v množství mnoha jiných, lidskému uchu více lahodících. Bůh je sice milosrdný ke všem, ale kdo odmítá jeho lásku svojí pýchou, neláskou či nezájmem, je vystaven mnohem více Boží spravedlnosti...

Medžugorské ozvěny – 270 03/2016 a www.bihk.cz

Mimořádný režim v kostelích naší diecéze se Svatou bránou

Rok milosrdenství zdůrazňuje kostel jako místo střetávání člověka s Bohem. „*Katedrála Svatého Ducha v Hradci Králové, jako hlavní chrám naší diecéze, bude lidem přístupná každý všední den od 9 do 12, od 13 do 15 a od 17 do 19.30 hodin. V sobotu pak od 9 do 12 hodin a v neděli v době dopoledních bohoslužeb a pak od 13 do 15 hodin,*“ popisuje otevírací dobu katedrály děkan František Hladký a dodává, že každý den vyjma neděle mají věřící možnost přijít mezi 17.30 a 18.30 hodinou ke svátosti smíření. Od května do října se navíc budou jednou měsíčně v sobotu konat poutě na téma Božího milosrdenství. Jejich program začne v 9 hodin modlitbou svatého

růžence, nabídne adoraci, možnost zpovědi a skončí mší svatou. „*Poutníci se mohou na jednotlivé poutě Svatého roku milosrdenství, jejichž data naleznou na webových stránkách diecéze, přihlásit na děkanství nejpozději týden předem,*“ doplňuje děkan Hladký.

Od dubna do konce října nabídne každou poslední sobotu v měsíci duchovní program také poutní kostel Panny Marie Pomocnice v Chlumku u Luže. „*Program bude svojí náplní obdobný jako v katedrále a začne vždy v 9.30 hodin. Zájemci o svátost smíření pak budou mít možnost zpovědi ještě v neděli od 9 hodin přede mší svatou,*“ řekl Josef Hubálek, farář v Luži.

Možnost očistit své nitro a přijmout svátost smíření pak mají věřící i v klášterním kostele Narození Panny Marie v Želivu. Konkrétní časy naleznete na www.zeliv.eu

www.bihk.cz

Odpuštění v praktických souvislostech – rozhovor s teoložkou Kateřinou Lachmanovou

Při úvahách o duchovním užitku Roku milosrdenství je kladen důraz na odpuštění. Zaujal mě rozhovor Jany Lokajové s teoložkou Kateřinou Lachmanovou v pořadu „Všimli jsme si“ vysílaném 11. 3. 2016 na Radiu Proglas, se kterým se s vámi ráda podělím.

Tereza Gregorová

Komu se lépe žije – tomu, kdo odpustil nebo tomu, kdo neodpustil?

Odpuštění otvírá nový pramen pokoje, radosti a pohody. Člověk s tvrdým srdcem se ocitá ve větší a větší osamocenosti a pak zjistí, že co si vydobyl za majetky či posty, tak to pro vnitřní pokoj a pohodu srdce nestačí. My lidé jsme stvořeni pro vzájemné vztahy a to je

největší pramen spokojenosti. I ze statistik je zřejmé, že spokojenost plyne z toho, jaké jsou mezilidské vztahy člověka.

Proč odpouštět? Není odpouštění projev slabosti?

Rozhodně ne, je to projev vnitřní síly. Každý z nás má jistě zkušenost, že i poprosit za odpuštění vyžaduje velkou vnitřní odvahu a sílu.

Není naivní odpouštět, když vím, že druhý mi ublíží znovu?

Odpouštění neznamená, že nemůžu postavit hranic. Neznamená, že nemůžu říct dost nebo nebudeme mít společný majetek nebo společnou firmu nebo manželství. Odpouštění neznamená být jako fackovací panák. Odpouštění znamená, že nezatvrdím svoje srdce v tom smyslu, že jsem nadále schopný přát tomu člověku dobro. Což může znamenat, že mu přeji i prozření, aby šel jinou cestou, aby se choval jinak. A není to, že ho pozvu zpátky do intenzivní spolupráce nebo do blízkého vztahu, to není totéž.

Mění se pohled na odpuštění, když (ne)připustíme existenci Boha?

Ano, nevěřícím lidem se pak hůře vysvětluje, proč odpouštět. Pochopí to například na základě psychosomatiky, protože jsou studie o tom, že když člověk žije v zahořklosti a neodpuštění, tak mu to škodí na tlak a má z toho žaludeční vředy a tak dále, prostě psychosomatické nesnáze. Zatímco člověk, který odpouští, bývá zdravější, pohodovější. Tak z tohoto hlediska to lidé ve světě chápou. Z křesťanského pohledu smysl odpouštění je hlubší. A dokonce začíná u toho, že Bůh odpustil nám, že on nás má rád tím velkorysým způsobem a proto chce po nás totéž. To se nedá vysvětlit člověku, který v Boha nevěří.

Co o odpuštění říká Ježíš?

On říká: „Odpouštějte, aby Vám bylo odpuštěno“, a na jiných místech v bibli říká: „Odpouštějte, protože Vám bylo odpuštěno“. To odpuštění začíná u Boha, u Ježíše, jako kdyby On za nás zaplatil naše dluhy, a chce, ať toto milosrdenství, tuto velkorysou amnestii posíláme dál, to je smysl křesťanského odpouštění.

A je nějaká laťka, pokud ještě můžeme odpustit? V Bibli je sedmasedmdesátkrát, někdo by to mohl brát doslova...

Petr se ptá Ježíše, kolikrát má odpustit – snad až sedmkrát? Ježíš odpovídá sedmasedmdesátkrát a znova. To znamená nekonečno, protože sedmička je v hebrejském myšlení číslo plnosti. Když Ježíš řekne sedmasedmdesátkrát, tak to je prostě pořád.

Když otočíme odpuštění směrem k Bohu, můžeme říct, že Bůh sedí často na lavici obžalovaných, že mu mnoho lidí spoustu věcí vyčítá, že dopustí toto a tamto. Můžeme říct, že je za něco vinen Bůh a že si zaslouží lidské odpuštění?

Nemyslím si, že Bůh učinil situace, za které je potřeba mu odpouštět. Člověk ve své omezené psychice a vnímání takhle některé situace čte, nebo zazlívá Bohu některé věci, které si neumí vysvětlit jinak nebo proč Bůh nezasáhl – tohle se děje často. Zde je důležité, aby se člověk prokousával i k tomu odpuštění vůči Bohu, protože jinak si zablokuje životodárný vztah svého života, i když to čte „našišato“ a jakoby to nemá logiku z Božího nadhledu. Pro Boha je důležité, co člověk ve svém srdci má a jestli ho otevře nebo ne. Někdy musí pomoci někdo zvenčí. A je tady otázka i lidského utrpení a naší neschopnosti úplně vše probádat, všechny ty souvislosti. O tom mluví biblická kniha Job, naše otázka utrpení a našeho chápání souvislostí je vždycky složitá a vždycky bude složitá. Nejsou na to jednoduché odpovědi, každý se zarazí, když mu onemocní dítě, nebo nějaká bouračka v rodině, a znovu si začne klást tyto otázky.

Můžete objasnit, proč je v rodinách nebo manželství tolik bolesti a je těžké zde odpouštět?

Protože nejsme schopni čisté lásky, jednoznačné nesobecké lásky k druhému člověku. Jednou musí odpustit někdo mě, moje projevy pýchy, nedorozumění a na druhou stranu zase musím někdy odpustit já. A kdo s tímto nepočítá, tak ve vztahu nastává postupná otrava. Postupně se tam zanáší různé infekce, neodpuštění pracuje, když se přejde pouhým mlčením nebo vzájemnou válkou oplácení zlého. Postupně se kumuluje spirála zla a může se to stát časem

neřešitelným. Odpuštění je taková „samočistící vychytávka“ pro vztahy, velmi důležitá Boží vychytávka, jak nemuset každý vztah hned hodit do kytke jenom proto, že nastalo nedorozumění, nebo jsme si opravdu ublížili z naší slabosti. To je běžná záležitost, tam kde nejsou lidé perfektní. A to nejsou nikde.

Jak je možné odpustit nebo se smířit, aby odpuštění vydrželo co nejdéle (kde se zranění opakují)?

Musíme se odpuštění učit znovu a znovu. Je to jako se zahrádkou, také ji nestačí vyplet pouze jednou za rok, musíme se periodicky vracet. Pokoj ve vztahu je trvalejší, když je zároveň s usmířením dobrá komunikace o tom, co a proč mi vadilo. Jsou známé i falešné projevy usmířování – tak už mi to promiň, ale je to spíše, že už se o tom nechce mluvit, nechci se k tomu vracet. Někdy je to projev toho, že se člověk nepoučil a ani neví, co bylo špatně, jenom se tím nechce zabývat. Je to zárodek dalšího konfliktu, který bude náročnější řešit při další neshodě. Když se člověk vzchopí k vstřícnosti vůči druhému a ten ho znovu zraní, tak je to stále těžší.

Jak udělat první krok nebo se přiblížit ke skutečnému odpuštění vůči člověku, ke kterému jsme zablokovaní, vůči člověku, který nám vícekrát ublížil?

K odpuštění pomůže, když ten druhý si je vědom, že udělal něco špatně a poprosí o odpuštění. Ale odpuštění patří i do situací, kde to není možné, kdy člověk jenom ze své strany čistí své srdce, aby bylo plné pokoje a přání dobra pro druhého. I tam, kde ten druhý nepřiznal, že udělal něco špatně a nehodlá se měnit. Je možné se rozhodnout, že nechci pomstu, že chci dobro pro toho druhého i v situaci, kdy moje emoční paměť je ještě rozjitřená a je plná podivných pocitů, někdy i strachů z blízkosti toho druhého nebo dalšího zranění. Může to být proces a často je odpuštění proces, např. po rozchodu dvou lidí, nebo když někdo ublíží někomu finančně. Může trvat dlouho, než se propracuji, abych se mohl podívat rovně na toho druhého a přát mu dobro, i když ho náhodně potkám. Emoce můžou dobíhat rozhodnutí vůle, uzdravení emocí může trvat déle a je to běžná situace. A nedá se

mluvit o neodpuštění, ale o zraněných emocích. Když byl například někdo sexuálně zneužitý, tak má pocity úzkosti při setkání s násilníkem i po letech a nemusí to znamenat, že je plný nenávisti.

Jak odpustit někomu, kdo o to nestojí?

I takovému člověku mohu já sám odpustit, jde o moji polovinu vztahu. Mohu být otevřený k pomoci tomuto člověku, nezaraduji se, kdyby se mu stalo neštěstí. Usmíření se stane, když ten, který mi ublížil, poprosí o odpuštění.

Některé věci člověk nedokáže nebo nechce odpustit. Je proto ten člověk špatný, lze s tím něco dělat?

Když někdo řekne, že nedokáže odpustit, tak si většinou připadá správně, ale hodně tím ubližuje sobě i dalším vztahům. Například manželka po rozvodu nenávidí svého muže a nevědomky zaseje do své dcery univerzální nenávist vůči mužům. Tento nevyřešený vztah se najednou množí a předává dál, přestože to takto nechceme. To je nešťastný postoj, neprůchozí, nerodí se z něj život ani světlo ani dobro, je to jen hnití, zahořknutí a jakási mentální zácpa.

Velikonoční příběh pro děti

Následující obrázky ti připomenou velikonoční události. Zkus podle nich vyprávět, co všechno se odehrálo. Můžeš i podrobněji. Obrázky můžeš také domalovat.

VELIKONOČNÍ PŘÍBĚH

Ježíš večeří se svými učedníky.

Jidáš přivádí vojáky za Ježíšem.

Ježíš je ukřižován na hoře Golgota.

Ježíš je uložen do hrobu.

Ježíš vstal z mrtvých.

Ježíš se setkal se svou matkou.

Vyšlo na Květnou neděli, 20. 3. 2016 v nákladu 60 ks.
Orientační cena výtisku Kč 10,-. Děkujeme za váš příspěvek.